

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΑΥΡΙΑΝΙΔΗ

Πρωτοδίκου Διοικητικών Δικαστηρίων, κάτοχος

μεταπτυχιακῶν διπλωμάτων στο Δημόσιο Δίκαιο καὶ στήν Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου

ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν λαόν του, καὶ εἶναι ἔκφρασις τῆς Πατρικῆς σχέσεως καὶ κοινωνίας μετ' Αὐτοῦ (π. Γεώργιος Καψάνης, Ἡ Ποιμαντικὴ Διακονία κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας, ἐκδόσεις Ἄδως- Πειραιεύς, 1975, σελ. 20-21). Ἀντιστοίχως, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὁ δίκαιος ἀνθρώπινος νόμος ἀποτελεῖ δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρωπον, καὶ ἔκφρασιν τῆς παρά τοῦ Θεοῦ προερχομένης καὶ ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἀποδεκτῆς γενομένης, κλήσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὴν ἀδελφικὴν σχέσιν μετὰ τῶν συνανθρώπων του, καὶ, περαιτέρω, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ Πατρικῆς σχέσεως καὶ κοινωνίας (κατὰ τὸ «εἰ ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν ὑμῶν ἐποιήσατε, Ἐμοὶ ἐποιήσατε»).

Ἐξ ἀντιθέτου, ὁ ἄδικος ἀνθρώπινος νόμος ἀποτελεῖ ἔκφρασιν τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἀνθρώπου ὅπως ἀπαντήσῃ θετικῶς εἰς τὴν ἐν λόγῳ κλήσιν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ τῆς βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου ὅπως, αὐτονομούμενος, ἀποστασιοποιηθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν ἢ καὶ διαρρήξῃ πλήρως τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ Πατρικὴν σχέσιν καὶ κοινωνίαν. Τοῦτο δέ, ἀποστρεφόμενος καὶ τὴν μετὰ τῶν συνανθρώπων του ἀδελφικὴν σχέσιν καὶ ἀληθῆ κοινωνίαν («εἰ γὰρ ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν ὑμῶν οὐκ ἐποιήσατε, οὐδὲ Ἐμοὶ ἐποιήσατε»).

Δίκαιος, θεβαίως, εἶναι ὁ ἀνθρώπινος νόμος ὅταν βαίνη συμφώνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ καθὼς καὶ διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄδικος ὅταν ἀντιστρατεύεται τὸ θέλημα τοῦτο.

Ἵπάρχει ἐν τούτοις καὶ ἀνθρώπινος νόμος ὁ ὁποῖος, καθ' ἑαυτός, δέν εἶναι οὔτε δίκαιος οὔτε ἄδικος. Ὅπως συμβαίνει, ὅταν ὀρίζεται, τὸ πρῶτον, ἂν τὰ αὐτοκίνητα θὰ βαίνουν δεξιά ἢ ἀριστερά ἐπὶ τοῦ ὁδοστρώματος, ἢ ὅπως ὅταν ἀποφασίζεται ἂν προτιμώτερον εἶναι 3% ἀνεργίας μετὰ μερίμνης ὑπὲρ τῶν ἀνέργων, καὶ ρυθμοῦ οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως 5%, ἢ ἀντιθέτως ποσοστὸν 1% ἀνεργίας μετὰ μερίμνης ὑπὲρ τῶν διὰ τοῦτο ἀπόρων οἰκογενειῶν καὶ μετὰ ρυθμοῦ οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως μόνον 1%.

Αὐτός μόνον ὁ ἀνθρώπινος νόμος, καθ' ὃ δηλαδὴ δέν ἄπτεται τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου (ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει κατὰ τὰ προαναφερθέντα παραδείγματα), ἔχει παραχωρηθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος (ἅς ἐνδυμηθῶμεν ἐδῶ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πιλάτον, ὅταν ὁ τελευταῖος τὸν ἀπειλήσῃ λέγοντάς του ὅτι εἶχε ἐξουσίαν νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀπήντησῃ «οὐ γὰρ ἂν εἶχες ἐξουσίαν, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένη ἄνωθεν»).

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ» Ἡ ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; (Β')
(ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ)

Ὡς ὄργανον Διοικήσεως, ὡς δικαστής, ὁ τοιοῦτοτρόπως δουλόφρων, εἶναι ἀληθῆς κίνδυνος διὰ τὴν κοινωνίαν. Εὐρίσκει εὐχαρίστησιν ὅταν τὸ γράμμα τοῦ νόμου τοῦ παρέχει τὴν δυνατότητα, εὐστόχων λογικῶς, ἀδικιών. Ἀπέχει τοῦ νὰ κρίνῃ δικαίως ἀφοῦ προηγουμένως ἔχει ἀπόσχει ἐκουσίως τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν φύσιν τῶν ὄντων. Ἡ τελευταία τοῦ εἶναι ἀδιάφορος. Μόνον τὸ γράμμα τοῦ νόμου τὸν ἐνδιαφέρει, ἢ, ἀκόμη χειρότερα, τὸν ἐνδιαφέρει καὶ τὸ λεγόμενον πνεῦμα τοῦ νόμου, πλὴν ὅχι τὸ ἀληθές, ἀλλὰ τὸ διαστρεβλούμενον ἀπὸ τὴν βούλησιν ἢ τὸ αὐτονόητον ὑλικὸν συμφέρον ἢ συμφέρον ἐξουσίας τοῦ ἰσχυρωτέρου, ἀπὸ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἀναμένει ἀνάδειξιν ἢ καλοπέρασιν ἢ ἀμφότερα.

Γίνεται τότε “κρατιστής”, ἢ ὁπαδὸς τοῦ νομικοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ (“φιλελευθερισμοῦ”), κ.ο.κ.. Καὶ περιβάλλει τὰς ὅποιαις ἀδίκους νομικὰς κρίσεις του, τὰς ἀπορροεούσας ἐκ τῆς ἀνωτέρω ψυχικῆς ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τοῦ νόμου Του, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου στάσεώς του, ἐκ τῆς δουλοπρεποῦς ἔναντι τῶν καὶ ἀδικούντων ἀκόμη ἰσχυρῶν στάσεώς του, μὲ μανθῦαν εὐπρεπείας, αὐτὸν τῆς ἰδεολογικῆς ἐλευθερίας του καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεώς του.

Ἡ ἄσκησις δημοσίων καθηκόντων εἶναι διακονία τῆς κοινωνίας καὶ διακονία τοῦ κάθε συγκεκριμένου ἀνθρώπου, μὲ τὴν χάριν τὴν ὁποῖαν ὁ δούς πᾶσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν Θεὸς περιβάλλει πάντα μετέχοντα τῆς ἐξουσίας αὐτῆς, ἔστω καὶ ἀδίκως ἀναρριχηθέντα εἰς θέσιν ἐξουσίας.

Μετατρέπεται ὅμως ἡ ἄσκησις δημοσίων καθηκόντων ἀπὸ τοὺς κατὰ τὰ προαναφερθέντα δουλόφρονας, εἰς εἰκονικὴν διακονίαν τοῦ “καθενός”, δηλαδή εἰς τυραννικὴν ἐξουσίαν διὰ τῆς χρήσεως τοῦ γράμματος τοῦ νόμου ἐπὶ παντός συγκεκριμένου ἀνθρώπου, καὶ εἰς προστασίαν ἀληθῆ μόνον τῶν ἀδικούντων ἰσχυρῶν καὶ τῶν μετ’ αὐτῶν συμπορευομένων ἐν τῇ ἀδικίᾳ.

Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, μία συνήθης κρίσις φθορᾶς τοῦ κατέχοντος δημοσίαν ἐξουσίαν ἐπὶ μακρόν, ἢ μία κρίσις εἰς ἐπίπεδον πολιτικόν, μεταφέρεται εἰς ὅλην τὴν κοινωνίαν καὶ διαβιβρώσκει, ὡς κρίσις κοινωνικῆ, θεσμικῆ, ἐθνικῆ, ἢ ἀκόμη, ὀλίγον κατ’ ὀλίγον, καὶ ὡς ἐστία δημοσίας διαφθορᾶς, πᾶν θεμέλιον κοινωνικῆς συμβιώσεως καὶ ἐθνικῆς ἐπιβιώσεως. Συγχρόνως δέ, τὸ γράμμα τοῦ (ἀνθρωπίνου) νόμου φαίνεται νὰ τηρῆται ἀπαρεγκλίτως.

Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι κάποια ὠφέλιμος ἀνθρωπίνῃ ἐπιπόνησις ἀλλὰ ἐκφράζει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ (π. Γεώργιος Καψάνης ὡς ἄνω, σελ. 33). Ὁ ἀνθρωπίνος νόμος ἔχει ἐν μέρος του, τὸ ὁποῖον εἶναι κάποια ὠφέλιμος ἀνθρωπίνῃ ἐπιπόνησις (αὐτὸ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον, ὡς προανεφέρθη, ἀνετέθη ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὸν Καίσαρα), ἀλλὰ τὸ θεμελιώδες μέρος τοῦ δικαίου (τὸ Συνταγματικὸν δίκαιον σχεδὸν κατ’ ὀλοκληρίαν, αἱ βασικαὶ διατάξεις καὶ κατευθύνσεις εἰς πάντα κλάδον τοῦ δικαίου) συνιστᾷ ἐκφράσιν καὶ τοῦτο τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἢ, ἀντιθέτως, ἐκφράσιν τοῦ δισταγμοῦ ἢ καὶ τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἀνθρώπου νὰ προσαρμόζῃ τὸ θέλημά του εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὰς ἐντολάς δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τοὺς ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ» Ἡ ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; (B')
(ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ)

Ἀπό τήν ἄποψιν αὐτήν, τό δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά εἶναι καί δίκαιον τοῦ κράτους, ὡς κυρίως περιεχόμενον τῆς θρησκευτικῆς ἤ καί τῆς καθόλου ἐλευθερίας. Καί αἱ ἐντολαί τοῦ Χριστοῦ, καίτοι ὑπέρ κόσμον καί κατατείνουσαι εἰς τήν πραγμάτωσιν τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης, μή λαμβανόμεναι μέ νομικίστικον τρόπον, ἀποτελοῦν τάς ἀληθεῖς βάσεις ἐρμηνείας τοῦ δικαίου καί τούς ὁδοδείκτας διά τόν νομοθέτην, ἄλλως τό δίκαιον καθίσταται ἄδικον.

«Δέν ἔγινεν ὁ ἄνθρωπος διά τό Σάββατον, ἀλλά τό Σάββατον διά τόν ἄνθρωπον»: Ὁ λόγος οὗτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συγκλονίζει ἤ καί ἐλέγχει τήν ψυχήν παντός φαρισαϊζοντος νομικοῦ. Ἄπας νομικός θετικισμός ἠττάται, πᾶσα ἀπολυτοποιήσις τοῦ γράμματος τοῦ νόμου πρός βλάβην ἤ περιθωριοποίησιν συγκεκριμένου ἀνθρωπίνου προσώπου σθέννυται, ἐνώπιον τοιαύτης θεανθρωπίνης ρήσεως.

Εἰς μάτην ἀναμένει τούς τόκους ὁ δυσσεβῆς τοκογλύφος, ἀρκεῖ ὁ δικαστής νά μένη χριστιανός κατὰ τό φρόνημα. Δέν παράγουν τά χρήματα καρπούς, ἐργαλεῖα ἀπλᾶ εἶναι εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἔγινεν ὁ ἄνθρωπος διά τήν πληρωμήν κεφαλαίου καί τόκων, ἀλλά τά χρήματα ἔγιναν διά τόν ἄνθρωπον.

Διά νά δίδονται πρός ἐλεημοσύνην, διά τήν ἱκανοποίησιν ἀδερρίτων ἀναγκῶν, διά τήν ἀφιλοκερδῆ ἀλληλεγγύην μεταξύ φίλων, συγγενῶν, ὁμοφύλων, διά τήν ἀγάπην πρός τόν περιπεσόντα εἰς ληστᾶς.

Ἐλεεῖ ὁ πλησίον τόν ἐνδεῆ καί τετραυματισμένον καί διά τῶν χρημάτων. Μέ αὐτά πληρώνει τόν ξενοδόχον.

Σώζεται δέ ὁ μετανοῶν τελώνης διά τῶν χρημάτων πού ἐπιστρέφει εἰς τό πολλαπλάσιον εἰς ἐκεῖνους τούς ὁποίους ἠδίκησε.

Ὁ δίκαιος κριτής δέν δικαιώνει ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖ ἀπό τόν ὀφειλέτην του τήν ὀφειλήν ἀδιαφορῶν διά τās συνεπειᾶς εἰς τό πρόσωπον, τήν ὑγείαν, ἤ καί αὐτήν τήν ζωήν τοῦ ὀφειλέτου του. Πρότυπον τοῦ χριστιανοῦ νομικοῦ δέν ἀποτελεῖ ἡ λεγομένη ἀσφάλεια τοῦ δικαίου ἀλλά ὁ σεβασμός τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἡ ὑποχρέωσις σεβασμοῦ τῶν ἐλευθέρως διδομένων ὑποσχέσεων, πολύ ὀλιγώτερον τῶν κατ'ἔμμεσον καταγκασμός ἤ καί ἕτερονόμως θεσπιζομένων ὑποχρέωσεων, δέν ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ σημείου νά ὀδηγή εἰς τήν ἀπεμπόλησιν τῆς ἐλευθερίας, οὔτε εἰς τήν ἀποστέρησιν τῶν στοιχειωδῶν διά τήν ἐπιβίωσιν καί τήν ὑγείαν τοῦ συγκεκριμένου προσώπου.

Ἡ λεγομένη ἀσφάλεια τοῦ δικαίου εἶναι τό Σάββατον τοῦ πλεονέκτου καί φιλαργύρου, διά τό ὁποῖον αὐτός νομίζει ὅτι ἐπλάσθη.

Ἀντιθέτως, ὁ σεβασμός τοῦ ἄλλου, ἡ ἔμπρακτος ἀγάπη καί ἀλληλεγγύη πρός αὐτόν, εἶναι τό Σάββατον τοῦ Κυρίου, τό ὁποῖον Ἐκεῖνος ὄρισε διά τόν ἄνθρωπον. Διά νά ἀναπαύεται καί διά νά ἀναπαύῃ τόν ἀδελφόν του, τόν ξένον, ἀκόμη καί τόν ἐχθρόν του, ἐφ' ὅσον δέν κινδυνεύῃ ὁ ἴδιος.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ» Ή ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; (B')
(ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ)

«Δέν ἔγινεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τό Σάββατον, ἀλλά τό Σάββατον διὰ τόν ἄνθρωπον»: Καί ἐγένετο φῶς εἰς τό ἀνθρώπινον δίκαιον, ἔλαμψεν ὡς φάρος ὁ Χριστός, ἡ ὄντως Δικαιοσύνη, εἰς τά ἀνθρώπινα τά φθαρτά καί θνητά, καί κατέστησαν ταῦτα προτύπως αἰωνιότητος.

Πάσχει ὁ ἄνθρωπος; Δέν ἐπιδοκιμάζεται ἀπό τόν Πανάγιον Θεόν μας ἡ πρόταξις τοῦ «Σαββάτου», τό σκληρόν καί φραγκικόν «δικονομικόν ἀπαράδεκτον», τό διαβολικόν « dura lex sed lex», τό τῶν φαρισαίων καί τοῦ ἀκολουθοῦντος αὐτοῖς ὄχλου «κατέβα ἀπό τόν σταυρόν ἄν ἡμπορῆς».

Υπάρχει Θεός καί βλέπει, καί κρίνει, καί ἐκεῖνον μέν τόν ἄνθρωπον τόν πάσχοντα ἀπό τήν τυπικήν δικαιοσύνην, ἀπό τόν σταυρόν θά τόν καταβιάσῃ διὰ νά τόν ἀναβιάσῃ εἰς τούς οὐρανούς, «μετ'αὐτοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ», τόν δέ σκληρόν δικαστήν, πολιτικόν, διοικητικόν ὑπάλληλον, θά τόν δικάσῃ μέ τήν σκληρότητα τοῦ νόμου τήν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησε ὅταν ὁ ἴδιος ἔκρινεν τούς συνανθρώπους του ἀνηλεῶς, καί ὡς μωράν παρθένον θά τόν ἀποκλείσῃ τοῦ Παραδείσου ἐλέγχων ὡς ἀπαράδεκτον τήν εἰκονικήν μόνον εὐσέβειαν αὐτοῦ καί ὠμοσάτην σκληροκαρδίαν του.

Πᾶσα κρίσις, πρᾶξις, ἐνέργεια τοῦ δικαίου δικαστοῦ, τοῦ δικαίου διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ πράγματι ὀρίμου νομικοῦ, τοῦ καλοῦ καί ἄρα σώφρονος καί δικαίου πολιτικοῦ, εἶναι Θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία.

Δέν νοεῖται ὀρθή πολιτική - τοῦτο ὁράται μακροπροθέσμως - ἄνευ δικαιοσύνης. Οὔτε δικαιοσύνη πάλιν, ἄνευ πολιτείας κατά Χριστόν.

Δέν εἶναι ὀρθή δέ ἡ ἐρμηνεία τοῦ δικαίου, ἡ ἐπιρρίπτουσα εἰς τόν νομοθέτην τάς εὐδύνas διὰ τάς ἀδικίας πού προξενοῦν αἱ ἀβλεψίαι του. Τά σφάλματα τοῦ ἀδελφοῦ μας πρέπει νά καλύπτωμεν καί τόν ἀδελφόν μας πρέπει νά μή στενοχωρῶμεν. Καί θά ἀφίσωμεν ἐκτεθειμένον τόν νομοθέτην τῆς πατρίδος μας, εἰς τήν κριτικήν ὅτι ἠδίκησεν, ὅτι ἠστόχησεν εἰς τά περί τό δίκαιον καί ὅτι ἄρα ἐμπαίζεται ἀπό ἰδιοτελεῖς βαρβαροκρατίας, καταλιπὼν τόν Θεόν καί ἐγκαταλειφθεῖς ὑπ' αὐτοῦ; Ἡ πάλιν θά ἀδικήσωμεν φαρισαίζοντες τόν ἀδελφόν μας καί θά τόν στενοχωρήσωμεν ἐπί πλέον, λέγοντές του, ἄλλους νά αἰτιᾶται;

Οἱ ἐφαρμοσταί τοῦ νόμου, οἱ νομικοί, εἶναι καί ἀρμοσταί τοῦ νόμου, ταιριάζουν τόν νόμον εἰς τήν συγκεκριμένην πραγματικότητα εἰς τά συγκεκριμένα πρόσωπα καί καταστάσεις. Ἄλλιμονον δέ ὅταν μετατρέπονται εἰς ἀπλούς «ἐκτελεστάς» τῶν νόμων, δίκην δημίων τοῦ λευκοῦ κολλάρου.

Τά κενά καί ἐν γένει αἱ ἀτέλειαι τοῦ δικαίου, εἶναι κατ' οὐσίαν πειρασμός καί δοκιμασία διὰ τόν ἐφαρμοστήν τοῦ δικαίου. Ἔχομεν τήν εὐθυκρισίαν τήν ὁποίαν παρέχει ὁ Κύριος εἰς πάντα ἀσκούντα (ὄχι ἔχοντα ὡς ἰδικήν του) ἐξουσίαν ἐπί τῆς γῆς. Ἔχομεν δηλαδή τήν συνείδησίν μας, καί τήν συναίσθησιν τῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνης μας. Δι' αὐτῶν ἐπομένως ὀφείλομεν νά καλύπτωμεν τά λεγόμενα κενά τοῦ δικαίου καί τάς λοιπὰς ἀτελείας αὐτοῦ.

Τοῦτο δέ, κατόπιν προσευχῆς ἤ, ὅπερ τό αὐτόν, διὰ προσευχητικῆς ψυχικῆς στάσεως

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ» Ἡ ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; (Β')
(ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ)

κατά τήν ἐργασίαν μας («οὐ μή γάρ ἄν εἶχες ἐξουσίαν, εἰ μή ἦν σοι δεδομένη ἄνωθεν»). Ἄλλως, σχεδόν μετά μαθηματικῆς βεβαιότητος, θά σταυρώσωμεν τόν ἤδη ἀδικούμενον. Καί τά κενά τοῦ δικαίου θά καταστοῦν ἰδικά μας κενά. Εἰς τήν ψυχὴν μας. Καί θά τήν βαραίνουν ἀνυπόφορα, ὅταν θά εὐρεθῶμεν κατά τήν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνώπιόν Του.

Τότε, θά σταθῶμεν καί θά νά δικασθῶμεν ἀπό ὅσους ἠδικήσαμεν καί δέν ἠμπόρεσαν νά μᾶς τό συγχωρήσουν. Καί κατηγοροῦσα ἀρχή, θά εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ ἀμετανόητος συνείδησίς μας. Μὲ τά κενά τῆς καί τᾶς ἰδιοτελείας μας. Μὴ ἔχοντες δέ τί νά ἀπολογηθῶμεν τότε, κανέν γράμμα τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου, οὐδεμίαν γνωριμίαν ἀνθρώπων, ἀπό αὐτάς πού κατασκευάζουν ἢ εὐνοοῦν ἡγέτας, δέν θά ἀρκέσῃ διὰ νά μᾶς βοηθήσῃ. Μόνον ἡ ἔγκαιρος καί ἔμπρακτος μετάνοια χρειάζεται.

Γεννήματα ἐχιδνῶν, ἀπεκάλεσεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, στρατιῶτας κ.λ.π. τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὅποιοι ἐχρηματίζοντο διὰ νά κρίνουν ἀδίκως ἢ διὰ νά εὐνοήσουν ἀδίκως. Τοὺς ἐκάλεσε δέ, εἰς μετάνοιαν.

Ἄλλὰ δέν εἶναι ἔμμεσος χρηματισμός ἢ ἀπόλαυσις τῶν ὠφελημάτων ἀπὸ τήν ἀσκησιν δημοσίων καθηκόντων ὅπως ὁ πολὺ καλός, ἐν σχέσει πρὸς τόν μέσον ὄρον, μισθός, ἢ ἡ ἀπόλαυσις συνεδρίων καί τιμῶν, ὅταν συνοδεύονται ἀπὸ ἀδιαφορίαν διὰ τόν ἀδικούμενον ἢ ἀπὸ παραμερισμόν τοῦ ἀληθοῦς δημοσίου καί κοινωνικοῦ συμφέροντος προκειμένου νά μὴ δυσαρεστῶμεν τόν ἐκάστοτε ἰσχυρόν;

Ἡ εὐθύνη ἐκάστου ἐξ ἡμῶν εἶναι ἀπὸ τήν φύσιν τῆς προσωπικῆς καί ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Δέν φέρομεν μόνον συλλογικὴν εὐθύνην, προσωπικὴν δέ, μόνον ὅταν ἐκκλίνωμεν ἀπὸ τό γράμμα τοῦ νόμου ἢ ἀπὸ τά εἰωθότα τῆς ὑπηρεσίας μας. Φέρομεν προσωπικὴν εὐθύνην διὰ τά πάντα, καί διὰ τό γιῶτα ἐν ὅπερ ἠλλάξαμεν ἐν τῇ πράξει ἡμῶν εἰς τᾶς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ .

Διότι, ὑπάρχει Θεός καί βλέπει, ὅπως λέγει ὁ λαός. Βλέπει ὅτι διστάζωμεν νά ἀναλάβωμεν τήν εὐθύνην μιᾶς προσωπικῆς συγκρούσεως πρὸς τοὺς δίδοντας τό προβάδισμα εἰς τό γράμμα τοῦ νόμου καί εἰς τήν δουλοφρόνα ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἰσχυροῦ. Βλέπει, πιστεύω μετά μεγάλης θλίψεως, αὐτοὺς πού ἐκάλεσε νά γίνουν, κατὰ χάριν βεβαίως, τέκνα του, νά θεωροῦν ἑαυτοὺς πρῶτα ὡς δούλους ἀνθρώπων, καί ὕστερα ὡς δούλους Θεοῦ.

Συχνά, πρῶτα θέτωμεν ὅ,τι εἰπῆ ὁ ἀνώτερός μας εἰς τό κράτος ἢ εἰς τήν ἐπιχείρησιν (προκειμένου περὶ ἀσκήσεως οἰκονομικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ) καί ὕστερα τήν ἐπιτέλεσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ, ἀκόμη χειρότερα, εἰς πρώτην μοῖραν θέτωμαν ἄλλας ἐντολάς καί προτροπὰς, ἀνθρωπίνης προελεύσεως, ἢ καί δαιμονικῆς προελεύσεως.

Τότε, οἱ ἑαυτοὺς σῶσαι μὴ δυνάμενοι, οἱ ὀδηγούμενοι εἰς αἰωνίαν ἀπώλειαν καθ' ὅ,τι στρέφωμεν μακρὰν τοῦ Θεοῦ τὰ πρόσωπά μας, φρεναπατώμεθα νομιζόντες ὅτι εἶναι δυνατόν νά διασφαλίσωμεν ἀληθῶς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ἄλλων προσώπων.

Διασφαλίζωμεν ἐκεῖνα τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια ἀνταποκρίνονται εἰς τήν περὶ ἀνθρώπου εἰκόνα τήν ὁποίαν ὑπηρετῶμεν ἐμπράκτως καί ἐκ βάθους καρδίας. Ἄν ἡ εἰκὼν αὕτη, εἶναι

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ» Ἡ ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; (Β')
 (ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ
 ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ)

αὐτός οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τότε ὑπηρετῶμεν τόν συνάνθρωπον καί διασφαλίζομεν (σώζομεν) αὐτόν καί τὰ δικαιώματά του, πού εἶναι συγχρόνως καί δικαιώματα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ. Ἄλλως, ὑπηρετῶμεν τήν κτίσιν, κτίσματα, ιδέας μας περί ἀνθρώπου, εἰδῶλα, καί τόν συγκεκριμένον ἄνθρωπον θέτωμεν εἰς τήν προκρουστέαν κλίνην τῶν ψευδοθεοτήτων τούτων, καί τόν ἀκρωτηριάζομεν.

Ὅσοι πάλιν εἶναι πιστοί μονοθεΐας, ἀπορρίπτοντες τήν Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ, τήν Ἁγίαν Τριάδα, συγχρόνως ἀπορρίπτουν καί τό δόγμα ὅτι ὁ Θεός Ἁγάπη ἐστί. Ἀκόμη καί ἂν δεχθῶν ὅτι ὁ Θεός ἔχει ἀγάπη (ἀπλῶς), ἀντιλαμβάνονται τήν ἀγάπην ἐσφαλμένως, ὡς συναισθηματικήν κατάστασιν ἢ ὡς ἐξωτερικήν ιδιότητα συμπεριφορᾶς τοῦ Θεοῦ. Διά τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς μονοθεϊκῆς πίστεως των αὐτῆς, ἀποδέχονται τήν ἐπί γῆς ἄνευ ἀληθοῦς ἀγάπης ἄσκησιν ἐξουσίας, δηλαδή τήν ἄσκησιν ἐξουσίας αὐθαιρέτως καί δυναστικῶς. Πρόκειται διά τούς μουσουλμάνους καί τούς ἰουδαίους, διά τούς ἀποδεχομένους τόν πάπαν ὡς ἀλάθητον «ρωμαιοκαθολικούς», ἀλλά καί διά τούς μή ἔχοντας ἀληθῆ πνευματικήν ζωήν ὀρθοδόξους χριστιανούς. Ὅλοι αὐτοί ὑποστηρίζουν τήν δημοκρατίαν κατ' ἐπίφασιν, ὡς τρόπον διακυβερνήσεως, ὡς πολιτεύμα τοῦ κράτους, ὄχι ὡς καθημερινόν φρόνημα ὄλων, ὄχι ὡς τρόπον κοινωνικῆς συμβιώσεως. Διά τοῦτο διαστέλλουν τό κράτος τό ὅποῖον θέλουν ἢ δέν θέλουν μέ δημοκρατικούς δεσμούς, ἀπό τήν κοινωνίαν καί τούς λεγομένους δεσμούς της (π.χ. γάμον). Δέν ἐννοοῦν τήν κοινωνίαν ὡς ὄντολογικήν βάσιν τοῦ κράτους καί τῆς δημοκρατίας, ἀλλά τήν ἐννοοῦν ὡς κάτι οὐσιωδῶς διάφορον ἀμφοτέρων τούτων, ὡς διακυβερνωμένην ἀπό τό κράτος καί ὡς ἔχουσιν ἰδίαν ὑπαρξίν ἐναντι τοῦ κράτους καί τῆς δημοκρατίας «του». Ἀντιθέτως, οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἀντιλαμβάνομεθα τό κράτος ὡς ἐν τῷ χρόνῳ ἐκφράσιν τῆς κοινωνίας μας, ὡς πολιτικήν διάστασιν αὐτῆς ταύτης τῆς κοινωνικῆς ὑπάρξεώς μας. Μᾶς εἶναι ἀδιανόητον νά ἔχωμεν ἄλλην ἠθικήν πρὸς τό ἐξωτερικόν (π.χ. ἀποικιοκρατίαν, ἢ οικονομικήν ἐκμετάλλευσιν ἄλλων ἀνθρώπων, ἢ δουλείαν) καί ἄλλην εἰς τήν κοινωνίαν μας.

Ἡ ἐπερχομένη παγκόσμιος βαρβαρότης, χαρακτήρισεν δρασύτατα ὡς δυσκολοκυβερνήτους τούς Ὀρθοδόξους Ἕλληνας. Αἰῶνες μίσους κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναιροῦνται εἰς ἐντολήν ἐξαφανίσεως πάσης Ὀρθοδοξίας ἐπί τῆς γῆς, μαζί μέ τόν Ἑλληνισμόν ὁ ὁποῖος διά τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης καί τῆς καθόλου ἐλληνικῆς παιδείας, ἀληθῶς δώρων τοῦ Θεοῦ, ὑπεστήριξεν καί ὑποστηρίζει τήν δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπου νά κατανοῇ τὰς ἐντολάς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ναί, εἴμεθα δυσκολοκυβερνήτοι ὅταν θέλουν νά μᾶς κυβερνοῦν βάρβαροι, τεινώμεν νά ἐξεγειρώμεθα κατὰ τῶν ἀδικούντων, θέλωμε ὅμως τήν ἐλευθερίαν καί σεβόμεθα τήν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων, θέλωμεν δικαιοσύνην καί ἀγωνιζόμεθα διά τήν δικαιοσύνην, πολεμοῦμε δι' αὐτά ἂν χρειασθῆ, ἀλλά, τό καί σπουδαιότερον: γινόμεθα ὑπήκοοι εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ ἀκόμη καί μέχρι θανάτου.

Μέ ἓνα λόγον, ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί, δέν δεχόμεθα, ὅτι ἄλλο εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, καί ἄλλο ὁ Νόμος τῶν ἀνθρώπων. Ἀποδίδομεν εἰς τόν Καίσαρα μόνο ὅ,τι ὁ Θεός τοῦ ἐπιτρέπει νά ἀπαιτῆ ἀπό ἐμᾶς («τά τοῦ Καίσαρος»). Τά ὑπόλοιπα, τά κρατοῦμε δι' ἡμᾶς καί διά τόν ἅγιον Θεό μας, ὅσον καί ἂν αὐτό ἐνοχλῆ ὅσους ἐπιδιώκουν νά ἀσκοῦν ἀπόλυτον καί τυραννικήν ἐξουσίαν ἐπί τῶν ἀνθρώπων.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ» Ἡ ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; (Β')
(ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ)

Μᾶς βλέπουν δέ διά δυσκολοκυβερνήτους, διότι ἐπιδιώκουν ἄνομον καί ἀντίθεον διακυβέρνησιν. Εἶναι ἴσως «ἔξυπνοι», ἀλλά δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ προοπτική των εἶναι δαιμονική καί βραχυπρόθεσμος, ὅτι ἡ περί ἀνθρώπου, κοινωνίας καί δικαίου ἀντίληψίς των εἶναι καταδικασμένη νά λειτουργῇ μόνον μέ τήν ὠμήν βίαν, εἰς τήν ὁποίαν κυρίως ἐναποθέτουν τάς ὅποιαις ἐλπίδας των διά τήν ἐπί γῆς εἰρήνην, πράγματι δέ ἐξουδένωσιν παντός ἀντιφρονούντος. Διά τοῦτο καί θά ἐγκαταλείψουν πλήρως τήν περί ἐλευθερίας ρητορείαν των, καθισταμένην ἤδη ὀλοέν περισσότερον κίβδηλον, εὐδύς ὡς δέν θά τήν χρειάζονται πλέον.

Ἐὰν ἐπαναλαμβάνωμεν καί ἡμεῖς, προσευχητικῶς καί ἐν ταπεινώσει, τό: «Στῶμεν καλῶς!», καί ὁ Κύριος δέν θά μᾶς ἀφίση ἄνευ παρηγορίας καί ἐνισχύσεως, οὕτως ὥστε θά φθάσωμεν νά εἴπωμεν καί ἡμεῖς εἰς τά ἰδικά μας βεβαίως καί κατά πολύ ταπεινότερα τῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μέτρα, «τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι...».